

عدم امکان دسترسی یک نوع تبعیض است

در یک جامعه قابل دسترس انسان ها می توانند، بدون توجه به توانایی عملکردی خود، از شرایط مساوی بهره ببرند. به عنوان مثال بتوانند درس بخوانند، کار کنند، مسافرت بروند و کارهای مختلفی را انجام بدهند. اما در بسیاری از موارد، موانع مختلفی وجود دارد. قانون منع تبعیض، تبعیض به شکل عدم دسترسی را منع می کند و هدفش کمک کردن برای رسیدن به یک جامعه قابل دسترسی است.

قانون چه می گوید؟

عدم دسترسی در قانون منع تبعیض به این معنی است که یک فرد معلول از این طریق مورد حق کثی قرار می گیرد که یک مؤسسه - مثلا محل کار، مدرسه یا یک فروشگاه - اقدامات معقول برای اینکه فرد بتواند با افراد دیگر که این ناتوانی را ندارند، در وضعیت برابری قرار بگیرد را انجام نمی دهد. حق کثی، بطور ساده، به این معنی است که با فرد برخورد ناعادلانه بشود، شانس را از دست بدهد یا در موقعیت بدتری قرار داده شود.

این قانون در مورد چه اقداماتی برای افزایش دسترسی می تواند باشد؟

نمونه هایی از این اقدامات ممکن است فراهم کردن ابزارهایی باشد که فرد برای شرکت کردن در کلاس های مدرسه یا کار نیاز به آن ها دارد، همسطح کردن ورودی ها و داخل ساختمان ها و یا خواندن از روی لیست غذا در رستوران برای کسانی که نیاز دارند.

این به معنی این است که یک فرد دچار معلولیت باید بتواند بخشی از فعالیت ها باشد حتی اگر امکانش وجود ندارد که دقیقا به همان شیوه دیگران انجام شود.

چه کسانی شامل این مقرارت می شوند؟

فرد دارای معلولیت حق دارد مطالبات خاصی در مورد دسترسی داشته باشد، از جمله در محل کار، در مدرسه، در مکان های مربوط به خدمات بهداشتی درمانی و در مغازه ها و رستوران ها. شخص مسئول هر موسسه - مانند کارفرما، مدیر مدرسه یا صاحب مغازه - باید اقدامات معقول برای اینکه موسسه خود را برای افراد معلول قابل دسترسی تر بسازد را انجام دهد.

نون شامل چه زمینه هایی می شود؟

ممنوعیت تبعیض به شکل فقدان دسترسی در مورد همه زمینه های جامعه که امروز تحت پوشش قانون مبارزه با تبعیض هستند صدق می کند، به جز زمانی که کسی مسکنی را اجاره می دهد یا می فروشد. این قانون، از جمله موارد دیگر، در این موارد صدق می کند

- زندگی کاری
- آموزش و پرورش
- خدمات بهداشتی درمانی (حتی شرکت های خصوصی)
- اداره خدمات اجتماعی
- تماس های شخصی با اداره های دولتی (طرز برخورد)
- خرید و فروش کالاها و خدمات

منظور از اینکه اقدامات معقول باشند چیست؟

شخصی که مسئول یک موسسه می باشد باید اقدامات معقول برای دسترسی را به عمل بیاورد. در این صورت، یک اقدام معقول به چه معنی است؟ به این سوال به طور کلی نمی توان پاسخ داد، بلکه بستگی به شرایط در هر مورد خاص دارد.

اساس ارزیابی، الزامات دسترسی در قوانین و مقررات دیگر موجود است. این ممکن است، به عنوان مثال، مربوط به قانون محیط کار، قانون مدرسه یا قانون برنامه ریزی و ساختمان باشد. اگر چنین الزاماتی وجود نداشته باشد، معیار تنها اقدامات دسترسی ساده تر خواهد بود. نمونه هایی از این اقدامات می تواند جا به جا کردن برخی از کالاها در یک مغازه یا همراهی کردن یک مسافر در حمل و نقل عمومی باشد.

هنگام قضاوت در مورد معقول بودن یک اقدام، از جمله موارد دیگر، شرایط عملی و اقتصادی هر موسسه نیز در نظر گرفته می شوند. طول مدت و اهمیت ارتباط بین شخص و موسسه نیز در نظر گرفته می شود. به عنوان مثال، ممکن است مطالبات بیشتر هنگام استخدام یا تحصیلات طولانی مدت در مقایسه با یک ارتباط کوتاه تر، معقول به نظر بیاید.

از کف تا سقف

رعایت قانون و نقض نکردن ممنوعیت تبعیض در قالب عدم دسترسی، یک حداقل است. می توان گفت که کف است. برای رسیدن به سقف - ایجاد موسسه ای که به طور کامل برای افراد معلول قابل دسترس باشد - اقدامات بیشتری مورد نیاز است. تلاش برای رسیدن به یک جامعه قابل دسترسی تلاش برای برابری، پایداری و حقوق بشر است. یکی از راه ها این است که تلاش کنید تا موسسه خود را از همان ابتدا برای شرکت کردن افراد بیشتری شکل دهید.

Detta är en översättning till persiska av DO:s informationsblad "Bristande tillgänglighet är diskriminering".

کارگزاری امور تبعیض (DO)
www.do.se
Box 4057, 169 04 Solna
تلفن 08-120 20 700
ایمیل do@do.se